

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 147/02-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2002 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť J. Š., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 288/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 288/95 p o r u š i l právo J. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 288/95 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti J. Š. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 147/02-14 zo 16. októbra 2002 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť J. Š., bytom B. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) vedenom pod sp. zn. 16 C 288/95.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadostí ústavného súdu vyjadrili k opodstatnenosti prijatej s'ťažnosti obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom č. k. Spr 2136/02 z 5. novembra 2002 a s'ťažovateľ, zastúpený svojím právnym zástupcom, vyjadrením z 9. decembra 2002.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti s'ťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú s'ťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich

zástupcov a verejnosti len na základe písomných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

Predmetom sťažnosti bolo tvrdenie sťažovateľa, že „OS Bratislava II po viac ako 6 rokoch a 10 mesiacoch od podania návrhu vo veci nevydal meritórne rozhodnutie - rozsudok“, v dôsledku čoho porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy.

K sťažnosti sa vyjadril okresný súd už vyššie citovaným listom: „Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti sťažovateľa ..., ako i s obsahom predmetného spisu som nezistila prietahy v konaní.“

Právny zástupca sťažovateľa vo vyššie uvedenom vyjadrení uviedol, že „všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že základné právo J. Š. bolo porušené a výrazne zasiahlo do jeho majetkových práv“.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisu a vlastným šetrením ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej občianskoprávnej veci.

Okresnému súdu podala 25. októbra 1995 žalobu na vyporiadanie BSM proti sťažovateľovi jeho bývalá manželka (ďalej len „žalobkyňa“).

Okresný súd v mesiacoch november a december 1995 vykonal úkony súvisiace s prípravou pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 22. februára 1996 za prítomnosti sťažovateľa a advokátov oboch účastníkov konania. Z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu bolo toto pojednávanie odročené na neurčito.

Okresný súd 13. marca 1996 expedoval predvolania na pojednávanie s termínom 6. mája 1996.

Sťažovateľ 17. apríla 1996 podal návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 6. mája 1996 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a právnych zástupcov (ďalej len „advokátov“) oboch účastníkov konania. Po ich vypočutí bolo pojednávanie odročené na 24. jún 1996. Sťažovateľovi bola uložená povinnosť do 15. mája 1996 oznámiť okresnému súdu, či trvá na vydaní predbežného opatrenia, čo sťažovateľ v stanovenej lehote splnil.

Okresný súd uznesením č. k. 16 C 288/95-21 zo 17. mája 1996 zamietol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Toto uznesenie napadol sťažovateľ odvolaním z 3. júna 1996.

Mestskému súdu v Bratislave bolo odvolanie spolu so súdnym spisom doručené 28. júna 1996.

Odvolací súd uznesením č. k. 10 Co 208/96-29 z 31. júla 1996 zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Súdny spis bol doručený okresnému súdu 18. septembra 1996, ktorý doručil účastníkom konania druhostupňové rozhodnutie 26. septembra 1996.

Dňa 21. októbra 1996 okresný súd expedoval predvolanie na pojednávanie s termínom 16. decembra 1996. Na tomto pojednávaní konanom za prítomnosti sťažovateľa a advokátov vzal sťažovateľ svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia späť, na čo okresný súd konanie o tomto návrhu zastavil.

Termín ďalšieho pojednávania stanovil okresný súd na 20. február 1997. Tento termín pojednávania však zrušil, čo oznámil účastníkom konania listom zo 16. januára 1997.

Okresný súd 14. októbra 1997 vyzval žalobkyňu, aby mu oznámila, či trvá na žalobe. Advokát žalobkyne oznámil 29. októbra 1997 okresnému súdu, že na podanej žalobe jeho klientka trvá.

Sťažovateľ 18. novembra 1997 podal okresnému súdu ďalší návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Okresný súd 10. decembra 1997 expedoval predvolanie na pojednávanie s termínom 2. februára 1998. Predvolanie doručil obom účastníkom konania a ich advokátom.

V mesiacoch december 1997 a január 1998 okresný súd vykonal úkony súvisiace s vytvorením podmienok na vydanie rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia.

Pojednávanie konané 2. februára 1998 bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania a ich advokátov (predvolanie mali doručené) odročené na 13. marec 1998, o čom boli vyššie menovaní písomne vyrozumení.

Sťažovateľ 23. februára 1998 predložil okresnému súdu doplnený návrh na vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením č. k. 16 C 288/95-53 z 24. februára 1998 návrhu vyhovel.

Na pojednávanie konané 13. marca 1998 sa žalobkyňa ani jej advokát nedostavili, v dôsledku čoho im okresný súd uložil poriadkovú pokutu (žalobkyni vo výške 1 000 Sk a jej advokátovi vo výške 2 000 Sk).

Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia napadla žalobkyňa odvolaním z 26. marca 1998 a rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty spolu so svojim advokátom odvolaním zo 7. apríla 1998.

Na pojednávaní konanom 24. apríla 1998 za prítomnosti účastníkov a ich advokátov vykonal okresný súd výsluch žalobkyne a pojednávanie odročil na 8. jún 1998.

Dňa 24. apríla 1998 okresný súd zrušil vyššie uvedený termín pojednávania, o čom písomne upovedomil účastníkov a ich advokátov.

Žalobkyňa 5. mája 1998 predložila súdu špecifikáciu vecí patriacich do BSM s návrhom na ich rozdelenie.

Na vyžiadanie okresného súdu sa k návrhu žalobkyne 25. mája 1998 písomne vyjadril sťažovateľ.

Okresný súd 28. mája 1998 predložil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) súdny spis s odvolaním žalobkyne proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia.

Krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 165/96, 17 Co 306/98 z 30. septembra 1998 potvrdil prvostupňové rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia a rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty žalobkyni. Rozhodnutie o uložení pokuty advokátovi žalobkyne zrušil.

V mesiaci október 1998 došlo k zmene advokáta sťažovateľa. Dňa 10. novembra 1998 sťažovateľ žiadal okresný súd o vytýčenie termínu pojednávania.

Dňa 12. januára 1999 okresný súd expedoval predvolanie na pojednávanie s termínom 11. marca 1999. Predvolania boli doručené advokátom účastníkov.

Pojednávanie 11. marca 1999 začalo o 9.30 h, pre neprítomnosť účastníkov a ich advokátov bolo odročené na 13. máj 1999. Na tomto pojednávaní advokáti prehlásili, že účastníci majú záujem o uzatvorenie zmluvy. Z uvedeného dôvodu okresný súd pojednávanie odročil na 9. september 1999.

Na pojednávaní konanom 9. septembra 1999 advokáti konštatovali, že ku vzájomnému kontaktu na rokovanie o uzatvorenie mimosúdneho zmluvy ešte medzi účastníkmi nedošlo. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito a uložil sťažovateľovi zaslať žalobkyňu písomný návrh na dohodu o vyriešení BSM.

Sťažovateľ 16. septembra 1999 doručil okresnému súdu návrh na ukončenie sporu zmluvou, ktorý okresný súd 7. októbra 1999 doručil žalobkyňu na vyjadrenie.

V mesiaci október 1999 okresný súd zisťoval (overoval si) u lekárky a zamestnávateľa žalobkyne dôvody jej neprítomnosti na pojednávaní konanom 9. septembra 1999.

Na výzvu okresného súdu advokát žalobkyne 20. decembra 1999 oznámil, že žalobkyňa trvá na žalobe a k dohode o vyriešení BSM zatiaľ nedošlo.

Sťažovateľ 7. februára 2000 žiadal vytýčiť termín pojednávania.

Okresný súd 18. februára 2000 expedoval predvolania na pojednávanie s termínom 4. máj 2000. Súčasne vyzval žalobkyňu, aby sa vyjadrila k navrhovanému zmluvy.

Žalobkyňa 29. februára 2000 oznámila okresnému súdu, že podmienky dohody navrhnuté sťažovateľom sú pre ňu neprijateľné.

Na pojednávaní konanom 4. mája 2000 za prítomnosti účastníkov a ich advokátov boli účastníci vypočutí k predmetu sporu. Advokát sťažovateľa žiadal vypracovanie znaleckého posudku. Pojednávanie bolo odročené na 21. september 2000, čo prítomní vzali na vedomie. Žalobkyňu bolo uložené predložiť súdu originály dokladov o nadobudnutí vlastníctva k predmetu sporu.

Na písomnú výzvu okresného súdu žalobkyňa predložila 29. mája 2000 kópiu kúpnej zmluvy k nehnuteľnosti.

Žalobkyňa a aj jej advokát požiadali písomne o preloženie vytyčeného termínu pojednávania.

Pojednávanie konané 21. septembra 2000 za účasti sťažovateľa a jeho advokáta bolo odročené na 7. december 2000. Advokát žalobkyne bol vyzvaný, aby predložil doklad preukazujúci dôvody jeho neúčasti (kolízia termínov pojednávaní).

Termín pojednávania určený na 7. december 2000 bol z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročený na neurčito.

Dňa 28. decembra 2000 okresný súd expedoval predvolania na pojednávanie s termínom 1. marec 2001. Toto pojednávanie z dôvodu oneskoreného (po pojednávaní) príchodu sťažovateľa a jeho advokáta bolo odročené na 29. máj 2001.

Okresný súd 30. apríla 2001 expedoval účastníkom a ich advokátom oznámenie o zmene termínu pojednávania na 4. september 2001. Na tomto pojednávaní konanom za prítomnosti účastníkov a advokáta žalobkyne boli vypočutí účastníci k jednotlivým položkám BSM. Pojednávanie bolo odročené na 4. december 2001 s tým, že účastníci boli vyzvaní na predloženie originálov dokladov o nadobudnutí a spôsobe uhradenia hnutelných vecí patriacich do BSM.

Termín pojednávania určený na 4. december 2001 bol pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne odročený na neurčito.

Dňa 11. novembra 2002 bol súdny spis sp. zn. 16 C 288/95 predložený ústavnému súdu.

V už vyššie uvedenom vyjadrení predsedníčka okresného súdu tvrdila, že „v predmetnej veci sa priebežne konalo až do novembra 2001, kedy zákonná sudkyňa ... nastúpila na materskú dovolenku (riziková gravidita)“, a že „v októbri 2002 bola vec pridelená na vybavenie zákonnému sudcovi“.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „... kriticky treba poznamenať, že sťažovateľ a jeho právny zástupca 2 krát svojou neúčastou zmarili termín pojednávania, a to 2. 2. 1998 a 1. 3. 2001, kedy sa na pojednávanie dostavili s omeškaním“.

III.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody, a ak porušenie týchto práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1. Základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 288/95 bolo porušené.

2. Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zák. NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava II, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 288/95 konal podľa Občianskeho súdneho poriadku.

3. Podľa § 56 ods. 4 zák. NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava II, aby sťažovateľovi J. Š. vyplatil primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 150.000,- Sk.“

Okresný súd, ako to je už vyššie uvedené, tvrdil, že sťažnosťou napadnuté konanie bolo bez priet'ahov („... som nezistila priet'ahy v konaní“).

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 3/00). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). V týchto veciach ústavný súd totiž prihliada aj na vyššie uvedený účel tohto základného práva (I. ÚS 27/02).

1. Súdne konanie o vyporiadaní BSM podľa názoru ústavného súdu nemožno vzhľadom na jeho predmet a skutkovú a právnu náročnosť hodnotiť za také zložitú,

že by len v dôsledku zložitosti veci boli vznikli zbytočné priet'ahy v konaní. Predmetné konanie (aj vzhľadom na správanie účastníkov konania navzájom) môže vykazovať určitú faktickú zložitosť, ktorá pri dobrej organizácii práce a aktívnom uplatňovaní procesnoprávných prostriedkov nemohla v konečnom dôsledku zapríčiniť zbytočné priet'ahy v konaní.

2. Ústavný súd v správaní sťažovateľa ako účastníka konania pred okresným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 16 C 288/95, v ktorom sa domáhal odstránenia právnej neistoty, zistil viaceré skutočnosti, ktoré je potrebné zohľadniť na jeho ťarchu pri posudzovaní, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Napríklad späťvzatie prvého návrhu na vydanie predbežného opatrenia a dopĺňovanie druhého návrhu na vydanie predbežného opatrenia až na výzvu okresného súdu (november 1997 až február 1998); neúčast' na pojednávaniach (2. februára 1998 a 11. marca 1999); zasielanie návrhu na vyporiadanie BSM žalobkyni prostredníctvom okresného súdu, a nie priamo jej (september 1999 až február 2000) tiež prispeli k predĺženiu konania v predmetnej veci.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd vychádzajúc z obsahu predloženého súdneho spisu, ako aj zo samotného predmetu konania (vyporiadanie BSM s prvkami neochoty účastníkov dohodnúť sa mimosúdnu cestou, prípadne súdnym zmierom) konštatuje v zásade plynulosť súdneho konania v období od podania žaloby (25. október 1995) až do nástupu zákonnej sudkyne na materskú dovolenku (november 2001) s výnimkou obdobia od 16. januára 1997 (zrušenie vytýčeného termínu pojednávania) do 10. decembra 1997 (expedované predvolanie na ďalšie pojednávanie), keď okresný súd odročil pojednávanie bez uvedenia dôvodu a u advokáta žalobkyne po uplynutí ďalších 9 mesiacov zisťoval (zo súdneho spisu nie je zrejmý dôvod ani účel tohto úkonu), či žalobkyňa trvá na podanej žalobe. Toto obdobie (11 mesiacov) vykazovalo prvky zbytočných priet'ahov.

Obdobie od novembra 2001, keď zákonná sudkyňa nastúpila na materskú dovolenku, do októbra 2002, keď bola predmetná vec pridelená inému sudcovi,

považuje ústavný súd za obdobie nečinnosti okresného súdu, ktoré nemožno ospravedlniť. Okresný súd vedel o prekážke na strane súdu a mal vykonať včas také účinné opatrenia (prideliť vec inému sudcovi), ktoré by zabezpečili plynulý a efektívny priebeh konania vo veci. Toto obdobie kvalifikuje ústavný súd ako konanie so zbytočnými priet'ahmi.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v nedostatočnom počte sudcov na vybavovanie na súd napadnutých vecí (ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou priet'ahy v konaní) ústavný neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu personálne problémy (resp. nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie) by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas a adekvátne opatrenia. Okresný súd vo svojom stanovisku neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd okrem konštatovania porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 uložil okresnému súdu, aby „vo veci ... konal podľa Občianskeho súdneho poriadku“.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal podľa osobitných predpisov.

Vzhľadom na doterajší priebeh konania v predmetnej veci a skutočnosti, že ani po uplynutí siedmich rokov od podania žaloby okresný súd ešte meritórne nerozhodol, považoval ústavný súd za potrebné v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súdu konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi priebeh konania tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal vyplatiť primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Uviedol, že ide o čiastku, ktorá by aspoň čiastočne kompenzovala škodu, ktorú štát sťažovateľovi spôsobil súdnym priet'ahom.

Ústavný súd vyhovel návrhu a vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa a prikázal tiež súdu, ktorý základné právo porušil, vo veci konať a rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov. Súčasťou rozhodnutia je aj rozhodnutie ústavného súdu o primeranom finančnom zadosťučinení vo výške 20 000 Sk ako náhrade nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Výšku zadosťučinenia ústavný súd stanovil najmä i s ohľadom na zistené obdobie nečinnosti okresného súdu a na nemožnosť v plnom rozsahu odstrániť a napraviť priet'ahy a stav právnej neistoty z nich vyplývajúci, pričom vychádzal z danej veci, a to aj z konštatovania sťažovateľa, že sa v dvoch prípadoch podieľal na vzniknutých priet'ahoch.

Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu nevyhovel.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2002